

ŠKRAT

Humoristični list za Slovence.

Štev. 3.

avna licejska knjižnica

Letnik I.

v

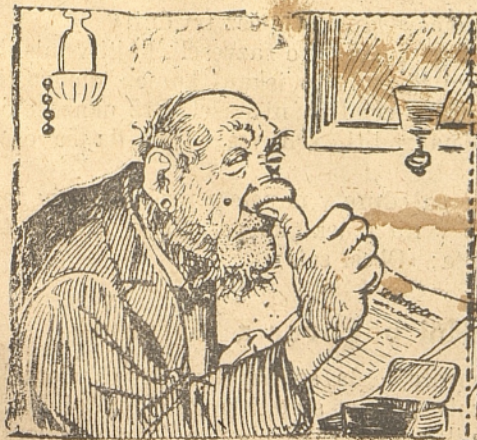
Naši čitatelji

„Slovenec“

„Jutro“

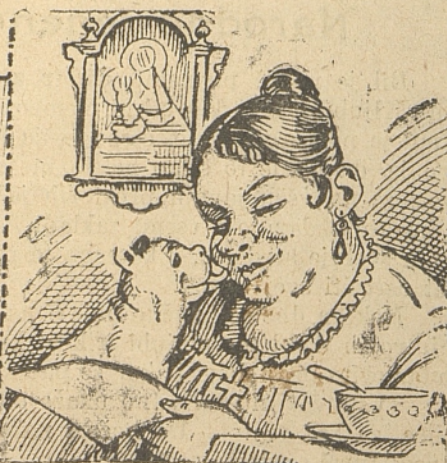
„Slov. republikanec“

„Straža“

„Kmetijski list“

„Ženski svet“

Razglašena tambura.

Kaj sem že hotel povedati? — A! Da vem namreč vse natančno, kako barantajo, kako se bratijo in pogajajo v parlamentu vladini in opozicijski poslanci; vem tudi, kako snujejo si najne načrte za nove »idejnotalentne karte« (prve obrise sem že videl) za: »S-atirično-H-umoristično-S-kratsko« monarhijo, »HR-S-e-S-arsko« republiko in federativno unijo z reprezentantom Stipico Radićem, »e-S-e-L-e-S-arsko« Anton-o-mijo z vice-pretendentom Ante Korošcem in — o stabilizaciji velikih srpov.

Vem tudi, da se je naš republikanski Štefek že naveličal in prena-brunkal svoje prezidenčne tambure, tako da so se mu že vsi akordi in tenori zmešali, a v vsi Jugoslaviji ni dobiti nadomestilnih strun.

Iz sovjetske internacionale je prepovedan uvoz — tihotapeci so tudi naenkrat zginili ko kafa, zdaj ko bi bili Štefku neobhodno potrebni.

Glede novih in nadomestilnih strun si naš Štefek že dolgo napenja, natezuje in meša republikanske mozgane na vse kriplje in pretege in z njim seveda vsa njegova garda, od Trumbića, Davidovića, Korošca, pa tja do Pa-pri-ke, kaj bi bilo storiti in s kakšnimi strunami bi se dal regulirati ta idealni inštrument.

Do danes se vedno tuhtajo in gruntajo, kako bi se dalo ustreči Štefekovi tamburici, a vse zaman —

Na vsak način so vsi prizadeti zgubili nad to tamburico veselje in so pričeli obupavati na vsi koalicijski črti.

Ni vrag, da bi ne! Kajti brez take-

ga inštrumenta s primissimo melodičnimi strunami bi se v najkrajšem času cela kompaktna harmonija zadavljenih (tu je pomota: zedinjenih) državljanov skrhalo in ta do sedaj vedno živahno-temperamentna družina bi postala čimdašjebolj — melanholična.

Seveda bi ob takem, nam nezaželenem slučaju prišel naš visoko-visokostoječi dinar (eh, dinar) ob veljavo, naš notranji in zunanji ugled bi bil uničen, izvoz in kupčija bi propadla, razna posojila iz inostranstva bi se ukinila in ne vem kaj vse bi se še pripetilo razen itd., itd., itd. —

Da, potemtakem bi naenkrat izginiti tudi vsi bloki, vladini in opozicijski, nacionalne in strankarske manjšine, Štefekova republika z vso federacijo vred, Nikofova gigantska srpija, Tončkova Anonomija itd., itd.

Vse to daje Štefku, Nikoli in vsem drugim veliko razmišljati in jim dela raznih preglavic, kako bi si te že na dlani stoječe dobrine in miline osigurali in kako bi preprečili ta (m. p. r.) prihajajoči kaos.

Da ni šnila šimi Pavlihetu res ženialna misel v njegovo vedno zelo bistromno glavico in da se ni podal še pravočasno k ubogemu Stipici glede posvetovanja in predlaganja, kako in odkod dobiti kar najhitreje primerne strune, ne vem, kaj bi se moglo, že v kratkem času nam vsem pripetiti.

O priliki tega velevažnega in za vse odločilno pomembnega referata pa pade tudi silnemu Štefku nekaj posebnega v glavo (ne vem, kako in odkod): — da naj namreč Pavlek poskusi naravnost na beograjskem dvoru

poizvedeti, če bi se le ne dalo dobiti ali pa nabaviti za njegovo slavno in heroično tamburo nujno potrebnih, nadomestilnih, ali pa splošno novih strun, če že ne tu, pa vsaj kje v inostranstvu, če so že namreč v naši preljubi domovini v resnici zmanjkale. Lahko so »anarhističnoroyalistične«, kakor angleške, ali pa »republikanskomonarhistične« i-a-d internacionale za sporazumno koalicijsko linijo.

Pavlek kot zelo brihten in nadvse fifičen »Leibgardist« si seveda ni pustil dvakrat svetovati naj gre na dvor, in to celo na kraljevi dvor v Beograd. Njemu je vse konveniralo, kar si je Stipica zaželel in se je kar najhitreje žuril z dvora na dvor. Vzel je ves svoj klak, frak, glaze, najmodernejši jugošimi-cilinder in ne vem kaj vse je obesil nase, pa hajd h kralju na avdienco, da se kolikor mogoče še pravočasno dogovorita o zelo nujni nabavi strun in sicer, če bi bilo času primerno, naj se opremi Štefekova tambura z »republikanskomonarhističnomelodičnimi« ali pa z »rojalanarhističnodinastičnimi«.

Za kakšne strune so se zdaj odločili, o tem seveda še ne vem natančno (nisem dobro slišal skozi ključavnico avdiencijskega kabineta, ker so se o vsem, posebno pa o tem zelo tiho pogovarjali), pač pa poročam to prihodnjič, ko mi Pavlek sam pove o odloku verifikata, a vrh tega vam pa tudi še povem, kakšne strune se pravzaprav napnejo na tamburo »S-H-S«, ker so tudi že zelo razglašene.

»Rari nantes in gurgite vasto«.

Narodna legenda.

Bil je nekoč plemenit vladar z najboljšimi nameni. Kljub njegovi dobroti in plemenitemu hotenju pa se mu je ponesrečilo vse, cesar se je lotil! — Razumljivo je, da ga je to silno bolelo in je bil neprestano žalosten; na vseh javnih prostorih je ukazal objaviti, da bogato obdaruje z vsemi zakladi Arabije dotičnika, ki mu svetuje sredstvo, s katerim bi mogel vendar enkrat osrečiti svoj narod.

Nekega dne se končno pojavi na dvoru modrijan iz jutrovih dežel ter poljubi trikrat kamenita tla pred vladarjevim prestolom, kakor se pač spodobi.

»Vstani!« mu milostno ukaže dobri vladar. »Veš dobro, za kaj gre! — Da hočem namreč osrečiti svoj narod! Imaš sredstvo za to?«

Starček se spoštljivo prikloni:

»Da, svetlost . . . vsebuje sicer samo dve besedici, vendar je učinek absolutno siguren in je nemogoče pogršiti!« Globoko se prikloni ter poda vladarju malo

šatuljico z napisom: »Odpri šefe čez tri dni!«

Vladar se tega daru silno razveseli, kajti v mislih že vidi v šatuljici tako dolgo iskani kamen modrosti, ki ga doslej še noben zemljan ni našel. Brž ukaže modrijana bogato nagraditi, vrh vsega mu da še osfa na pot.

Čez tri dni pa odpre v napetem pričakovanju šatuljico in najde v nji listek; ko ga odvijje, strahovito zakolne in prečita: »Obesi se!«

Brezzični pogovor z Marsovc.

Novine poročajo, da se nekateri drzni učenjaki napravili zanimiv poskus stopiti potom optičnih eksperimentov v stik s prebivalci planeta Marsa. Sklenili so, da jim sporoče važne vesti in so upali, da dobe od njih sigurno tozadevni odgovor.

Ravnokar pa zvemo, da se je ta poskus že izvršil, ki pa, žal, ni privedel do nikakšnega pomirljivega zaključka. Nekaj predavateljev in učenjakov beograjske

Šekasta politika.

Finančna politika. Milijonarjev je pri nas malo, delavcev in kmetov veliko, zato se milijonarji malo, delavci in kmetje pa zelo — obdavčijo.

Kredit za društva »s črnimi lijakami«. Ministrstvo prosvete, ki je postavljeno od božjega namestnika v civilu, daje oz. izprosuje kredite samo za tista prosvetna društva, ki kupujejo od rimskih kramarjev črne lijake za vlivanje — neumnosti v ljudske glave. In to je prav, kajti podpira naj se neumnost, ki je krona vseh čednosti in je baje celo — kači glavo strla.

Kazenski register v SHS. Ministrstvo pravde je odredilo, da se vsi kazenski registri obnove, korigirajo in dopolnijo. To je silno pametno! Le škoda, da pridejo v register samo tisti, ki sede po ječah, naravno pa je in tudi

zelo škoda, da je gospod minister pravde pri tem pozabil na svojo bližnjo okolico in na afero Thurn-Taxis. Prevelika skromnost tudi ni dobra.

Prvi diplomatski izpit. Človek, ki pride prvič službeno v parlament, mora napraviti izpit. Nekdo izmed učenih diplomatov ga vpraša, odkdaj in odkod je prvi parlament na svetu. Diplomatski kandidat premišljuje: Beograd — — — Pašić — — — Korošec — — — Radić — — — Smodej — — — pokrita rihta — — — vrag in končno odgovori ves poten: Prvi parlament je bil postavljen pri zidanju babilonskega stolpa. Če pa ne odgovori tako, mu vzamejo mandat, in to je prav, kajti vsak, ki ne pove in seveda ne dokaže resnice, zasluži kazen, in sicer denarno!

Vsem parlamentarcem in vsem kramarjem našega državnega Učolna

smo pozabili za praznjke želeti, da bi spili obilo surovih jaje, da bi imeli po praznikih v zbornici bolj čist glas. — Novinarje namreč že ušesa bofe od prevelikega hripanja.

Važno za politični naraščaj. — Kadar se ženiš, si ogleduj ženske; ko pa se bližajo volitve, zijaj za — osli!

Modrovanje g. dr. Spalajkovića. »Če bi pomrli vsi delavski nezadovoljniki, bi bilo boljševisko vprašanje na mah rešeno!«

*

Brezplačni ambulatorij. Ministrstvo narodnega zdravja je v minulem letu ustanovilo po vsi državi mnogo brezplačnih ambulatorijev za preiskovanje in zdravljenje ljudskih bolezni. Ljudstvo je za te ustanove prav hvaležno, želi le, da bi se še za vlado ustanovil tak ambulatorij, in sicer principielno za bakterije »starostna ceka-vost«. To je namreč t. z. koritarska bolezen in še prav nalezljiva.

univerze je z zvezdarne poskušalo vplesti se v pogovor z Marsovcem. S pomočjo velikanskega reflektorja so sporočili Marsovcem začetne besede naše ustave, nato ves projektirani tiskovni zakon in še ves slavnostni govor, ki ga je govoril naš ministerski predsednik ob otvoritvi narodne skupščine.

Od odgovora, ki je sledil iz eterških višin, so poslušalci vjeli le začetne besede, in sicer: »Brrr . . . Pišite nas v . . .!«

Konec je bil, žal, tako zamotano nerazumljiv, da se ga je bilo kljub ponovnemu prizadevanju učenjakov nemogoče polastiti. Marsovcem najbrž niso bili voljni še enkrat ponoviti svoj odgovor. Ali pa so še pravočasno prečitali — bodoči tiskovni zakon SHS.

Smeh za greh.

Politika iz kavarne »Evropa« v Celju. Pri črni kavi se sestanejo radikalec, demokrat in klerikalec in se pričkajo, kateri politični voditelj je najboljši. Klerikalec pravi: »Korošec je najboljši, ker so ga volili vsi svečeniki katoliške vere, tudi tisti, ki so glasovali v Ljubljani in v Mariboru kot teologi, pomislite, gospoda, na deželi pa kot — kaplani!« »Kaj to«, pravi radikalec, »za Pašiča so pa glasovali razen nekaj živih tudi vsi mrtvi Srbi!« In demokrat zaključuje debato: »Za Žerjava pa so glasovale vse sence bivših Slovencev, Hrvatov in Srbov!«

Posledice zaljubljenosti. Na ljudski univerzi je predaval učeni profesor o teoriji descendencije. Za boljše razumevanje se je pri svojih predavanjih posluževal skioptičnih slik. Asistent pa, ki je te slike urejeval, je bil tisti čas hudo zaljubljen v neko brhko meščansko dekle. Razumljivo je torej, da je bil jako raztresen in je zamenjal dve sliki v skioptu. Ravno ko je govoril učeni profesor v globokih zasnutkih o degene-

riranem človeku in o radčloveku, pritisne na tipko skioptičnega aparata in obrujen k publiku pravi: »Gospoda, tu vidite dve značilni sliki: prva predstavlja degeneriranega človeka, druga radčloveka!« Splošen smeh in ropot občinstva preseneti profesorja, da pogleda na sliki in se skoro sesede: Na prvem mestu vidi sliko dr. Korošca, na drugem dr. Žerjava. — Z.—«.

Numerirane ženske. Na graščini Piškurin so nekoč pogrešili 50 žitnih vreč. Leto za tem umre graščak in vse polno ljudi ga spremlja — v grob; po grobu pa njegov denar v gostilno. Nenadoma se vlije ploha in vse ženske si potegnejo krila preko glav. Graščinski oskrbnik hodi zadaj, odpira usta in se čudi, kajti vsako spodnje krilo nosi v lepih črkah napis: Graščina Piškurin števil. 18. — 25. — 39. — 42. — 48. — 50. —

Tehten ugovor. Neki župnik ima navado pred vsako poroko vse navzoče vprašati, če nima kdo kakšen ugovor proti poroki. Nekoč se oglasi med množico mlad mož z jokajočim glasom. Župnik vpraša za ugovor, mladenič si obriše solze in pravi: »Jaz bi jo rad oženil, pa me — ne mara!« —

Oho! Neka uradnica pravi svojemu šefu: Gospod šef, rajša bi vas nosila ko prenašala vašo sitnost! Šef pa odgovori: »Nikar si tega ne želite, gospodična, ker bi bil potem jaz še bolj siter, vi pa — noseča!«

Umazan nos. Ugledni Celjan se je ženil pri znamenit industrialeu, pardon, pri njegovi hčeri.

»Moja hči«, pravi industrijalec, bo dobivala 20.000 Din mesečne rente, po moji smrti pa bo podedovala 5 milijonov. — In kakšne so vaše finance?«

»4000 Din mesečno!«

»Kaj vam pade v glavo? Toliko porabi moja hči vsakega 1/2 leta za žepne robce!« se pobaha presenečeni očka.

Celjan pa se oprusti: »Pardon, nisem vedel, da ima vaša hči tako — umazan nos!« in gre. —

Otrok nas Bog obvar'!

Mlad mož se bil poročil je z Marjetico mlado
in njena mama prvi dan je rekla
jima to:

Marjetica je mlada še in možek ni še
star,
zato vzemita geslo si: »Otrok nas Bog
obvar'!«

Ko prvo noč sta spančkala tam v kam-
rici sladko,
je Amor zbudil ju nakrat, a mož je
d'jal tako:

Marjetica, si mlada še in jaz še nisem
star,
zato vzemiva geslo si: »Otrok nas Bog
obvar'!«

Minulo sedem mes'cev, glej, štoklja
prištorklja,

Prinesla je Marjetici fantiča zalega.
Mlad mož si belil je glavó, odkod je
prišla stvar,

sa; vendar geslo bilo je: »Otrok nas
Bog obvar'!«

Tolažila ga žena je: »Ne beli si glave,
Tud sveta Ana brez moža dobila je
dekle — — — — —«

Marjetica je vedela, odkod je prišla
stvar,

njen prejšnji ljubček ni dejal: »Otrok
nas Bog obvar'!«

Iz moje nediskretne mape.

*
Grški modrijan Diogenes zagleda
na nekem drevesu obešeno žensko.
»Zelo bi želel, da bi vsako drevo rodilo
takšne sadove!« pravi in tleskne z ja-
zikom.

*
Četudi bi bile vse ženske iz stekla,
bi vendar ostale — neprozorne.

*
Žensko lažje ganeš s hinavsko
kakor z resnično ljubeznijo.

*
Čimbolj nakičeno deklé, tem manj
koristi maš od nje!

*
Kaj so duše častihlepnih žen? —
Komornice njihovih teles. —

Nacionalist (ob razvitju prapora):

V sprevodu!

V akciji!

Žena in svetniki.

Sv. Bernhard je dejal: Žena je
hudičevo orodje! —

Sv. Gregor: Žena ima v sebi kačji
strup in zmajevo zlobo! —

Sv. Krizostom: Med vsemi zver-
mi je žena najnevarnejša! —

Sv. Avgustin: Žena je razmnože-
valka greha! —

Sv. Ciprian: Malo je dobrih žen
in možje naj se varujejo občevanja z
njimi! —

Ahi! Barbantanski: Žene! Žene!
te so največje kraljestvo, ki stiranizi-
ra vso naravo! —

P. Soly: Najpametnejši mož po-
stane z ženskami skupaj najneum-
nejši! —

Jojte! — Odkod le vedo vsi ti
svetniki toliko čudovitega o ženskah?
Menda ne — iz lastnih izkušenj? — !

Nekaj kuha se.

Kol'ko dela, kol'ko truda,
kol'ko piše vedno se
o Republiki hrvaški,
ki v ječi danes je —.

Kol'ko dela vsem preglavic,
kol'k napravlja vsem skrbi —
dnevno o tem v časopisih
polno člankov mrgoli.

Piše se o »Boljše-bikih«,
ki jih Radić je najel —
baje tudi, da sam Štefek
bo komando v roke vzel.

Ali Pašić, siva brada,
je vse Stipice prijel —
v roke vzel je paragrafe,
kmal' jih sodit' bo začel.

Čiča Baja jim diktira,
vislice pripravlja že —
vse po boljšebiški modi
rad obesil bi baje —

O tem si mešajo možgane,
kaj napraviti ne vedo —
vsak le misli: tudi z nami
slične bo napravil kdo.

Trumbić, Pavlek in Korošec,
Spaho in Davidović
boksajo se v parlamentu
z Nikolom in z ič - vič - tič.

Strašno ropotajo v vladi,
naj se Stipico spusti
in vse njega pomagače,
»ker drugač' — jih bomó mi«.

*
Sramežljivost se rodi, ko nedolž-
nost se zgubi! —

*
Ko se možki in ženska poročita,
konča njun roman in začinja njuna
povest.

*
Reporter »Škrata« zadene na
ogalu ob nekega gospoda.

»Bik!« zakriči gospod.
»Me veseli, moje ime je pa — Sa-
kramiš!« odvrne reporter.

Čitajte.

Brezplačni ambulatorij 'Škrata'.

Tiskovna pomota.

Slov. Narod z 8. IV.: Frakovci vstopijo v radikalno stranko?

Škrat: Revček, šele vprašuje, kar mi že davno vemo!

Dve literarni nesreči.

Nekdo se hvali: Rojen sem bil iste-ga dne, ko je umrl Kette!

Škrat: Res grozno, kar dve nesre-či za našo literaturo v enem dnevu!

Slovenska lipa.

Pesnik se hvali: Jaz sem visoka lipa na slovenski zemlji, ki je obsenčila že mnogo pesnikov!

Škrat: Bolje bi bila ta lipa storila, če bi jih bila — osvetlila.

Nepremišljen odgovor.

Škrat vpraša v neki družbi: Ka-teri čudež iz sv. pisma je največji?

Vsi premišlujejo, le neki mladeč se brz odreže: Da Elija ni zgorel prej, predno je prišel v nebesa!

Škrat: Ne, marveč ta, da je Bile-anov osel prej govoril, predno ga je kdo vprašal!

Osel gre le enkrat na led.

Neka dama se silno pritožuje nad pokvarjenostjo sveta. Rada bi imeša, da bi Bog spet poslal vesoljni potop in vpraša Škrata, čemu tega Bog ne stori.

Škrat: Pač zato, ker se mu je prvi izjalovil! —

Slab prijatelj.

Nekdo: S tem brezmejnim dela-njem dolgov pridete do bankrota!

Škrat: Ne z delanjem, marveč z vračanjem dolgov bi se to zgodilo.

Ponesrečen poskus.

V neki družbi se prepirajo, ima-li pravico do prvenstva mož ali žena. — Škrat ko branilec ženskega spola, se postavi odločno tudi zdaj za ženo.

Nekdo ga zbode: Zakaj pa je Bog ustvaril prej moža nego ženo?

Škrat: Ker je vedel, da se vsak pr-vi poskus ponesreči!

Naročujte.

Sbilov cvefličnjak.

Mokronog, aprila 1925.

Velikonočna spoved.

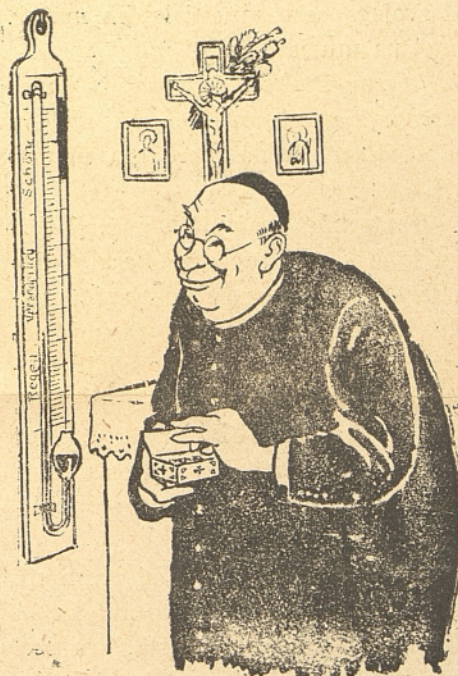
Spovednik: Imate še kaj obtežil-nega? Kar povejte brez strahu!

Gašper: Vejo, gospod, en fistek sem našel in ga nisem nazaj dal. Hu-do me peče vest!

Spovednik: No, to ni tako hudo! Kar z drugim začnite!

Gašper: Vejo, ali je bil listek za — 1920 dinarjev!

Vremenske procesije.

»Kaj napravi župnik, predno na-pove prošnjo procesijo za vreme?«

Škrat: »Pogleda na barometer!«

Konkarenca à la bonheur!

A.: Rad bi vedel, čemu imajo ne-kateri plešo?

B.: Mislim, da zato, da se bolhe po nji — drsajo!

C.: Ni res, ampak zato, da dešajo konkurenco — polni luni!

Idealne sanje.

Kmetič seje in zagleda ob njivi profesorja, ki ga nepremično opazuje. Vstavi se ter ga začuden motri.

Profesor: No, kaj pa zijate. Po-vejte rajši, kaj sejete?

Kmetič: A tako. Buče sejem in premisslujem, če bodo jeseni tudi tako debele kakor je vaša.

Kupčija gre v klasje.

Neki Kitajec beži s polno paro pro-ti Evropi. Streča žida in ga posvari: Bežite razaj, pri nas je kuga, da vse umira!

Žid: Da, slišal sem nekaj in baš zato grem tja. Hudo razsaja?

Kitajec: Mesta, trgi, vasi, sploh vse izumira. pomoči ni nobene! Bežite!

Žid: Kaj pa mandarini, policija, žandarmerija, se tudi teh prijemlje?

Kitajec: Prav nobenemu ne pri-zanese! Vse bo proč! Kakšen človek ste vendar, da drvite v svoj pogin?

Žid: Hvala Abrahamu, jaz sem trgovec Svinjskorebro, rojen sem v Ljubljani, trgujem v Zagrebu, brata imam v Berlinu, sina v Parizu, hči pa gre v kratkem v Moskvo. Mene vodi kupčija na Kitajsko.

Kitajec: Ni mogoče! Kupčija?

Žid: Ne glejte me vendar tako de-belo! Kupčija bo zelo dobra in nosna, kajti kupujem — lase!

Kakšne razmere . . . .

Gospod: Ste bili na sejmu, ki ste kupili kravo. Koliko pa ste dali zanjo?

Kmetič: Gospod, tega Vam ne po-vem, ker bi bilo treba takoj spet kakšne nove procente plačati!

Vzgoja nezakonske dece.

Katehet: Milka povej nam, kaj je pri sv. krstu najpotrebnejše?

Milka: Pankrt . . . . .!

Udano ljudstvo.

Prvi turist: Ti, Miloš, zdi se mi, da sem zagledal na onile skali neko prikazen. Kaj, če nas je prišel opomi-njat g. Pašič, da se mu slaba godi!

Drugi turist: Beži, beži! Jaz ni-sem videl drugega, kakor — divjo kozo!

* * *

»Pomisli, včeraj sem videl tam-le na tistem oglu človeka, ki je zavil klo-baso — v slovenski narod! Taka ne-sramnost!«

»Kam je zavil klobaso?«

»No, v Slovenski Narod!«

Iz domovinske malhe.

Dramlje. Na svojem potovanju se je zglasil »Škrat« tudi pri nas. Silno se je čudil takšnemu prevratu, kakršen se je zadnje čase pri nas odigral. Razen drugih »kulturnih« naprav je našel tu kar 4 trgovine, ki z vljudnostjo in postrežljivostjo kar tekmujejo med seboj, po tuje bi temu rekli, da delajo druga drugi konkurenco. Da ti ni treba samemu nositi košare skozi vrata ter da si prihraniš nekaj korakov, če si slučajno mislil zaviti v katero drugo trgovino, poskrbi že gospodična Angela. Ker ti našteje poleg tega zelo ugodne cene, se boš tudi drugič rad oglasil k ti gospodični. Gostilne, ki jih tudi ni baš pre malo, bi bile še precej zabavne, če bi le Jernejca Š . . . . . navadno vedno ne pogrešali. Za velikonočno streljanje smo se pri nas tudi pripravljali. Zelo nam je žal, da se te velikonočne zabave, ki smo jo imeli, ni udeležil tudi »Škrat«. Ker to pot nimamo časa več razmotrivati in pisati, upamo, da se »Škrat« spet oglasi pri nas in si sam nabere novic. »Jovžek«.

Št. Jur ob j. ž. Pri nas gre svet svojo pot. Če bi ne bilo včasih malo dežja in drugič spet lepo in toplo vreme, pa bi ne bilo nikdar nobene spremembe. Zato je pri nas vse na nogah, če se zgođi kaj novega, pa čeprav kaj sicer malenkostnega za svetovni tek.

Najzadnejša novost, ki smo jo doživeli, je bila tožba našega sovaščana Miklavža z nekim celjskim profesorjem. Pravzaprav je profesor tožil Miklavža, in sicer radi — razžaljenja časti. Zgodilo se je takole:

Miklavžev osel je nesel moko iz vrhniškega mlina, njegov gospodar je hodil seveda za njim. Srečala sta nekoga košatega gospoda, ki ga niti kmet niti osel nista poznala. Ker je bila ozka pot, se osel ni hotel umakniti v travo, gospod pa še manj. Saj bi tudi ne bilo lepo od osla, da bi se mu moral gospod umakniti, ne? Osef pa je zgrabil gospoda za lasni čop, ga sunil v sredo travnika ter koračal svojo pot. Kmet pa tudi — — —

Profesor se je pa raztogotil in je začel zmerjati — kmeta, češ, da bi moral svojega osla naučiti lepših manir. Kmet pa mu je dejal:

»Gospod, slišal sem vedno, da se pametnejši prvi umakne. Ta osel ni nič študiran in ne more biti pametnejši!«

To je bilo profesorju preveč. Pozval je Miklavža pred celjskega sodnika in kmet je tam vse po resnici razložil, kakor je bilo. Profesor pa je dejal: »Vse je res, kar je povedal obtoženeec, ahi v mislih me je grdo razžalil, dejal je: »Ta osel ni nič študiran«, pri tem je pa mislil na drugega osla, ki je študiran in to sem na vsem svetu edini — jaz!«

Sodnik ni vedel, kaj bi napravil. Poslal je oba domov in obljubil čez 14 dni preiskavo na licu mesta. »In osel mora biti tudi poleg!« je dejal.

Kaj se bo zgodilo, bomo že poročali. Na svidenje!

Ponikva ob j. ž. Ker nisem brezverec rad poslušam vsako pridigo ter postajam od vsake vedno pamet-

nejši. Tako sem tudi neke nedelje slišal, da se je sveti Bernardus vse življenje kesal samo radi tega, ker je nekoč ukradel le toliko smodnika, kolikor oo. frančiškani potrebujejo za enkrat »šnofati«. Ta zgodba mi je navdala take-le misli: Da pojte rakom živžgat vsi zgodovinarji in tudi tisti Schwarz, ki pravijo, da je iznašel smodnik. Če bi ga bil res ta človek iznašel, kako bi ga bil mogel potem Bernardus ukrasti, ko je pa živel najmanj 200 let pred Schwarzen. — Hm! — Pet mladeničev je bilo nekoč, ki so sila razuzdano živeli; ali zadela jih je kazen, zgodil se je čudež; zvečer so šli zdravi spat in zjutraj so mrtvi vstali. — To so čudeži iz pridig, ki jih sliši le oni, ki hodi pridno pridige poslušat. »Z«.

Petersilje: Že vrabci na cesti čivkajo, kaj se je pri nas zgodilo; seveda je tega že dolgo, dolgo! — Pravijo, da so se nekoč naš — ne vem, kateri — dušni pastir preobjedli domačega golaža in so šli v gostilno, da si privoščijo enkrat kaj boljšega, kar jedo posvetni ljudje. Pa so se gospod usekali. Zboleli so in so se takoj drugi dan napolili k tržkemu zdravniku ter ga prosili, naj jih preišče. Povedali so mu vse po resnici, kako so našli bolezen, da so namreč dobili tudi v gostilni — prestan golaž. Zdravnik je seveda kot bi trenil, ugotovil diagnozo, jim dal zdravila ter skomandiral diete, nato pa jim je še prijazno svetoval: Če boste jedli kdaj še kakšen golaž kje, nikar ne pozabite, da je treba na viliče prej natakniti — kuton!«

— »Z« —

Lunine spremembe:

zadnji krajec, mlaj, prvi krajec, polna luna.

V splošnem intere su vseh Slovencev bi bil skorajšnji lunin mrk za večne čase.

Izšla je kuharska knjiga pod imenom „Kuharska pratika“. Do bi se v vseh knjigarnah in trgovinah ter v upravi „Škrata“, Celje, Vodnikova ul. 3.

Razširjajte.

Dežnikarna Jos. Vranjek

Celje, Kralja Petra cesta
priporoča v bogati izbiri svoje izdelke.

Prva celjska likalnica in čistilnica
Franc Hradila nasled
JOŽICA LESKOVŠEK
Gosposka ul. 13 CELJE Gosposka ul. 13

Josip Kos

čevljar

Celje, Ljubljanska c. 10

Odlikovan z zlato kol. Maribor 1922. Diplomiran I. r. Celje 1922.

MARTIN OREHOVC

Gosposka ul. 14 CELJE Gosposka ul. 14
krznarski mojster in izdelovatelj razn.h čepic.

Štefan Ferant

urar državnih železnic
Celje, Slomškov trg.

Priporoča se
Ludvik Petek, Celje

trgovina špecerijskega
in kolonijalnega blaga.

Alozij Pukmeister
krojaški mojster
CELJE, Dečkov trg.

Ivan Taček ml.

Prva celjska kemična či-
stilnica in barvanje oblek

Celje, Gosposka ulica 16.

Največji uspeh imajo
„ŠKRATOVI“
inserterati!

Čevljarski mojster
Plevčak Franc
Celje, Gaberje šte. 14.

„De-Pla“ je najelegantnejši
„De-Pla“ je najtrpežnejši
„De-Pla“ je najcenejši

dežni plašč

Izdelovalnica dežnih plaščev »De-Pla« v Celju.

Priporoča se krojač
Maks Zabukošek
CELJE.

Brata Šumer in drug
priporočata
manufakturo.
CELJE, Glavni trg.

MARY SMOLNIKER
CELJE
Prešernova 26 Prešernova 26

Priporoča znane, najmodernejše klobuke
za dame v veliki izbiri in nizkih cenah.

Anton Lečnik
prej F. Pacchiaffo
urar - zlatar - optičar
Celje, Glavni trg 4.

Gledališki frizer za
dame in gospode
R. Grobelnik
Celje, Glavni trg 17.
Zaloga šmink, lasulj itd.

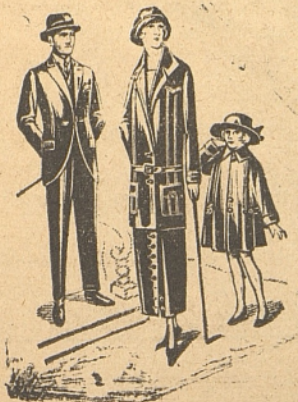
Priporoča se
„BALKAN“ Celje,
Gosposka
ulica
hotel
in
kavarna

Danica Kolšek
modni salon za dame in otroke
Celje, Gosposka ulica 17.

Foto-ateljé **A. Černe**

za moderno fotografično in umet. slikarstvo in povečanje slik.

Rudolf Lešnik
modni atelje
Celje, Slomškov trg št. 4.

Obleka

moška iz pristnega češkega šev-
jota in fina dunajska konfekcija
Din 660.—. Fina damska volnena
obleka Din 240.—. Damski plašč
Din 450.—. Fantovska obleka
Din 75.—. Dekliška obleka Din 50.—.
Prodaja veletrgovina

R. STERMECKI, CELJE.

Kdor pride z vlakom osebno ku-
povat, dobi nakupu primerno po-
vrnitev vožnje. Cenik zastoj.
Trgovci engross cene.

Konrad Kager
optik
Celj, Gosposka ulica.

Zaloga najmodernejših
čevljev
Štefan Strašek
Celje, Kovaška ulica 1.

Franjo Kunšek

fotograf

CELJE, Cankarjeva c. 9. CELJE
izvršuje najfinejše in najmodernejše
fotografične slike i. t. d.

O „Škratovi“ sovražnici.

Poje Tina Uki.

Leži, feži mi mesto belo,
Celje belo in veselo . . . !

(Nar. pesem.)

I.

Po ulicah gospa, glej, hodi,
oblečena po najnovejši modi:
njen hermelinov plašč v vetru vihra,
na prsih se ji »Orden« lesketa;
na roki ji visi nahrbtnik nov,
bogve pač, kakšen je namen njegov.
Leti, na glavni trg, glej, prihiti,
na »Škratovega« prodajalca naleti.
(»Škrat« vešik je nasprotnik njen,
tako hud kakor drug noben,
ker on francoske nemščine ne zna,
on o politiki slovenski le čveka
in o gospodih župnikih kaj piše
pregrešnega rad ter jih tudi riše.
Zato ga noče dama ugonobiti
in bogoljubno delo s tem storiti.)

II.

Takoj pokupi dama vse izvode,
pretrga jih čez pol, v nahrbtnik stlači,
ker ji ne zmanjka te prelepe mode,
vsak dan z nakupom »Škratov« se
korači!

No, prodajalci se ji pa smeje,
ker jim kupčija res izvrstno gre!
Ker vedno, kadar dama k njim zavije,
zaslužijo bogate provizije! —

(Sledi še konec.)

S ceste.

»Zakaj si pa vzel tako majhno
ženo?«

»Jaz sem si vendar izbral med
slabim — najmanjše!«

* * *

»Gospodična, dovolim si vas pro-
siti za roko!«

»Imate kaj dobrih referenc?«

»Da, gospodična, pri dr. Spahu
sem bil dosedaj — evnuh!«

* * *

»Ti bik, svinja, osel!«

»Gospod, obdržite vendar te par-
lamentarne izraze zase!«

* * *

»Ti, kaj misliš, kje tiči vsa mo-
drost današnje policije?«

»Brezdvomno v pendreku!«

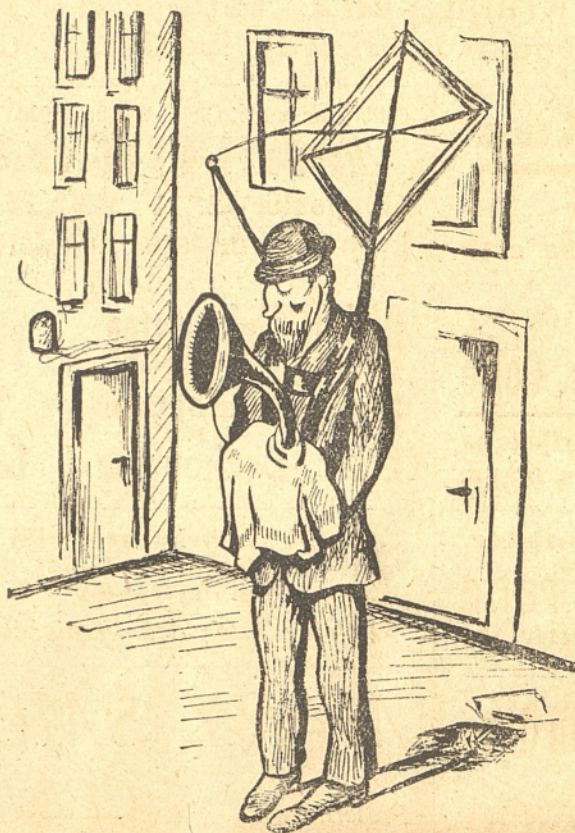
* * *

»Je-li vaša hčerka kje nastav-
ljena?«

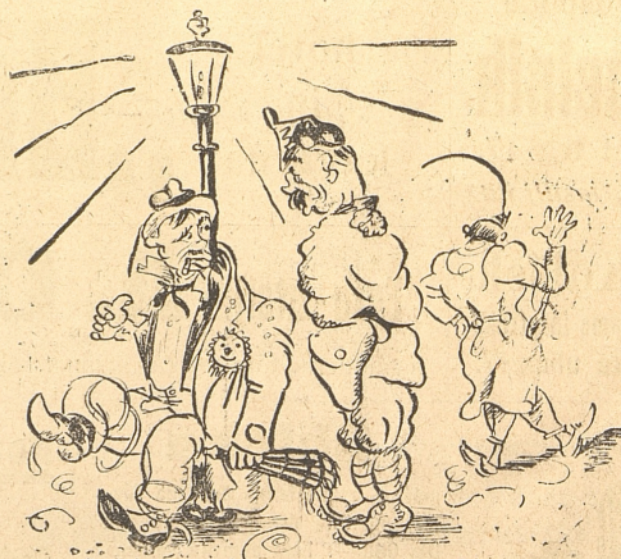
»Ne, ampak *pri nji* se nastavlja-
jo gospodje!«

* * *

Bodoči muzikant.

Nepotrebni okraski.

»Hej, slišite, gospod, takih okra-
skov pa ne potrebujejo naši kande-
labri!«

»No, no, ne zamerite, saj se v a m
precej unaknem!«

Izdajatelj in odgovorni urednik: Ciril Böhm. — Urejuje Viktor Fric.

Uredništvo in uprava: Celje, Vodnikova ulica 3. — Tisk Zvezne tiskarne v Celju.

